

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ | ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΠΕΣΧΗΣ ΤΟΥ ΑΠΘ

Απευθυνόμαστε στις αδιαμεσολάβητες διαδικασίες αγώνα της πόλης αναγνωρίζοντας κοινές στοχεύσεις μιας και όλοι μας επιδιώκουμε τη δημιουργία κοινοτήτων αγώνα σε επίπεδο καθημερινότητας για την κάλυψη των αναγκών και των επιθυμιών μας και τη συλλογική μας ανατίμηση. Τα τέσσερα τελευταία χρόνια έχει ανοίξει ένας κύκλος αγώνων στην λέσχη του ΑΠΘ και έχουν πλέον ωριμάσει οι συνθήκες για το πέρασμα σε μια νέα φάση. Με το παρόν κείμενο θέλουμε να εξετάσουμε τις δυνατότητες διεύρυνσης καθώς έχουμε την εκτίμηση ότι ο αγώνας της λέσχης δίνοντας μια άμεση, ανταγωνιστική και πραγματική απάντηση σε ένα ζήτημα που μας αφορά όλους και όλες -το ζήτημα του φαγητού - μπορεί να αποτελέσει έδαφος (ανα)σύστασης κοινοτήτων αγώνα σε πολλά διαφορετικά πεδία και ταυτόχρονα συνάντησης τους ξεπερνώντας τους διαχωρισμούς όχι σε ένα επίπεδο ιδεολογικής συγγένειας αλλά γύρω από μια κοινή καθημερινή πρακτική. Το κείμενο χωρίζεται σε τρεις θεματικές ενότητες. Αρχικά, το πολιτικό σκεπτικό βάσει του οποίου διεξάγουμε αυτόν τον αγώνα, στη συνέχεια ένα χρονικό του αγώνα μέχρι τώρα και τέλος την ανάγνωση του σημείου που βρισκόμαστε τώρα μαζί με τις προοπτικές που ανοίγονται στο μέλλον.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΥΤΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Η Συνέλευση για το Κόστος Φοίτησης (ΣγκΦ) αποτελείται από άτομα από διάφορες σχολές, που δεν ανήκουν σε παρατάξεις και δεν κατεβαίνουν σε εκλογές, τα οποία συναντιούνται με αδιαμεσολάβητους όρους και με κοινό άξονα τα ζητήματα για το κόστος φοίτησης. Αντιλαμβανόμενοι τον εαυτό μας ως κομμάτι των εκμεταλλεζόμενων αυτού του κόσμου, ΔΕΝ διεκδικούμε φοιτητικά "δικαιώματα", ΔΕΝ μας ενδιαφέρουν τα φοιτητικά συνεχειακά συμφέροντα, ΔΕΝ περιμένουμε το κράτος ή οποιοδήποτε άλλο φορέα να μεριμνήσει για εμάς. Στηριγμένοι στην άμεση δράση και στις μεταξύ μας ισότιμες σχέσεις, συλλογικοποιούμε και προσπαθούμε να μπλοκάρουμε την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση όχι με βάση την πολιτική ταυτότητα αλλά την ικανοποίηση των αναγκών

μας.

Σε αυτά τα πλαίσια μέχρι τώρα έχουμε ασχοληθεί με τις περικοπές συγγραμμάτων (κατάληψη σε υποδομές του πανεπιστημίου και εκτύπωση συγγραμμάτων και άλλων βιβλίων), με την εναντίωση στην αστυνόμευση και τα κλειδώματα στα πανεπιστήμια (καμπάνια με εκδηλώσεις-δρώμενα για την επανοικειοποίηση των πανεπιστημιακών χώρων, βαψίματα φυλακίων, σπασίματα κλειδαριών), με τον αγώνα στις εστίες του ΠΑΜΑΚ και τον αγώνα στην λέσχη του ΑΠΘ¹.

ΓΙΑΤΙ ΑΣΧΟΝΟΥΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΗ ΠΕΣΧΗ ΤΟΥ ΑΠΘ

Η ενασχόλησή μας με το ζήτημα της λέσχης, ξεκίνησε επειδή καλύπταμε και καλύπτουμε εκεί την καθημερινή μας ανάγκη για φαγητό και επιθυμούμε να υπερασπιστούμε τη δυνατότητα αυτή απέναντι στις προσπάθειες να μας πετάξουν έξω. Από εκεί και πέρα η λέσχη για μας συγκεντρώνει τρία σημαντικά χαρακτηριστικά. Καταρχάς, βρίσκεται στο κέντρο της πόλης, δίπλα στα πανεπιστήμια και είναι ανοιχτή καθημερινά με αποτέλεσμα να είναι προσβάσιμη σε μεγάλο κομμάτι του κόσμου της πόλης από άποψη χώρου και χρόνου. Δεύτερον το φαγητό παρέχεται χωρίς αντίτιμο, ενώ μέχρι πρότινος η προσπάθεια ελέγχου ήταν υποτυπώδης. Τρίτον, κατ' επέκταση των προηγούμενων αποτελεί χώρο κοινωνικοποίησης. Αυτά τα χαρακτηριστικά έδιναν και δίνουν στην λέσχη τον κοινωνικό της χαρακτήρα.

Με βάση αυτόν τον χαρακτήρα και την προσπάθεια περίφραξής της από το κράτος (ώστε να γίνει αποκλειστικά φοιτητική) ο αγώνας για την λέσχη θεωρούμε ότι δεν πρέπει να έχει συνεχειακό φοιτητικό χαρακτήρα (ούτε φιλανθρωπικό ή πρωτοπορίας) αλλά να αποτελεί κομμάτι των αγώνων για την συλλογική μας ανατίμηση. Το σταμάτημα της αναδιάρθρωσης στη λέσχη έχει την έννοια του μπλοκαρίσματος της περίφραξης, την άρνηση μετακύλισης του κόστους ζωής στις πλάτες μας και την εξοικονόμηση χρόνου εργασίας που θα πουλούσαμε στα αφεντικά.

Μια δομή όπως η λέσχη αναμφίβολα δεν συμπυκνώνει το πρόταγμα μας για την κάλυψη της ανάγκης για φαγητό. Είναι μια κεντρική δομή που παράγει μαζικά ομοιόμορφα φαγητό, όπου ο διαχωρισμός αυτού που τρώει και αυτού που μαγειρεύει εξακολουθεί να υπάρχει και όπου οι εργαζόμενοι σε αυτή βιώνουν τόσο εντατικοποίηση όσο και αλλοτρίωση λόγω επαναλαμβανόμενης και μονότονης δουλειάς. Επίσης, το μαγείρεμα ενώ είναι μια εξαρχής κοινωνική διαδικασία διαμεσολαβείται από το κράτος. Πιστεύουμε όμως ότι με βάση τα σημερινά δεδομένα μπορεί να καλύψει ανάγκες είτε

¹ Μια ανασκόπηση και αποτίμηση του πρώτου χρόνου δράσης της συνέλευσης υπάρχει στο κείμενό μας «Εμπειρίες αγώνα»: <http://synkosfoi.espivblogs.net/2013/04/14/>

κινηματικές (πχ σε μια κλαδική απεργία διάρκειας), είτε βιοπορισμού σε ανέργους, είτε μείωσης εξάρτησης (λιγότερος χρόνος εργασίας) και ότι ο κοινωνικός της χαρακτήρας μπορεί να διατηρηθεί χωρίς επιβάρυνση των εργαζομένων και αναπτύσσοντας μαζί τους σχέσεις αλληλεγγύης.

ΓΙΑΤΙ Η ΠÉΣΧΗ ΑΠΟΤΕΛΕΪ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚÓ ΕΔΑΦΟΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

Υπάρχουν διάφοροι λόγοι που διαμορφώνουν ένα ευνοϊκό συσχετισμό για την υπεράσπιση του κοινωνικού χαρακτήρα της λέσχης. Καταρχάς, προνομιακό είναι το γεγονός ότι η λέσχη αποτελεί μια παροχή σίτισης από το κράτος και μάλιστα σε πανεπιστημιακό έδαφος, καθώς και το γεγονός ότι ιστορικά έχουν συντελεστεί πολλοί αγώνες γύρω από την ύπαρξη και τον χαρακτήρα της. Σημαντικά είναι και τα τρία χαρακτηριστικά που προαναφέρθηκαν, η κεντρική της τοποθεσία, η δυνατότητα μαζικής παραγωγής φαγητού σε καθημερινή βάση και με μηδενικό κόστος προς τους σιτιζόμενους και τέλος το γεγονός ότι αποτελεί διαρκές έδαφος επικοινωνίας μεταξύ των εκμεταλλευόμενων με την έννοια ότι ο κόσμος που έρχεται να φάει κάθεται σε κοινά τραπέζια σπάζοντας στην πράξη τους διαχωρισμούς και αποκτώντας μια κοινή καθημερινότητα.

Σε αυτή την βάση το φαγητό και η λέσχη είναι ένα πρόσφορο έδαφος για την συγκρότηση κοινοτήτων αγώνα και για το ξεπέρασμα των ταυτοτήτων με πραγματικούς όρους. Επίσης φαίνεται, ότι ο αγώνας γύρω από την λέσχη και η λέσχη ως μέσο για την ανατίμησή μας έχουν την δυνατότητα να ξεπεράσουν όρια που συναντούν άλλες πρακτικές του κινήματος:

Αρχικά, μια πρακτική του κινήματος είναι οι απαλλοτριώσεις στα σούπερ μάρκετ συλλογικά και ατομικά. Συλλογικά αν και πετυχαίνει την αναδιανομή του πλούτου έξω από κάθε έννοια αγοραπωλησίας δεν μπορεί σε περίοδο ύφεσης των κοινωνικών-ταξικών αγώνων να έχει συνέχεια στο χρόνο ούτε μπορεί να είναι έδαφος συνάντησης και μαζικοποίησης λόγω της καταστολής. Ατομικά ενώ απαντά σε άμεσες ανάγκες και μπορεί να έχει διάρκεια στον χρόνο χρειάζεται αρχικό κεφάλαιο (πρέπει να αγοράσει κάποια προϊόντα). Επιπλέον, εξαρτάται από τις προσωπικές ικανότητες με αποτέλεσμα να δημιουργεί διαχωρισμούς, δεν παράγεται δημόσιος λόγος ούτε υπάρχει συλλογικό ξεπέρασμα του φόβου.

Περαιτέρω, οι λαϊκές και τα δίκτυα χωρίς μεσάζοντες παρότι ένα μέρος τους ήταν και είναι μια κίνηση από τα κάτω για την μείωση των τιμών και την αύξηση του εισοδήματος των παραγωγών δεν αποτελούν απάντηση σε κάποιον/α χωρίς εισόδημα και κυρίως διατηρούν τις περισσότερες αντιφάσεις της οικονομίας (στην καλύτερη περίπτωση υπάρχει η ανταλλαγή εμπορευμάτων και ο διαχωρισμός παραγωγού και καταναλωτή).

Τέλος, οι συλλογικές κουζίνες οι οποίες αποτελούν μία πολύ οικεία πρακτική, έχουν κάποια πλεονεκτήματα που η λέσχη σαν μέσο σίτισης δεν έχει. Καταρχάς, δεν υπάρχει καταμερισμός της εργασίας και οι συμμετέχοντες μπορούν να χρησιμοποιήσουν την δημιουργικότητά τους στο μαγείρεμα. Ακόμα, δεν υφίστανται σχέσεις ανταλλαγής και είναι πρόσφορο έδαφος συνάντησης και γνωριμίας. Ωστόσο συναντούν όρια γιατί για να πραγματοποιηθούν χρειάζονται χρήματα είτε με την μορφή αρχικού κεφαλαίου είτε ελεύθερης συνεισφοράς και για κάποιον/α χωρίς εισόδημα δεν μπορεί να αποτελεί λύση σε καθημερινή βάση στο τώρα. Η συγκεκριμένη πρακτική επίσης ενέχει συχνότερα τον κίνδυνο να αντιμετωπιστεί σαν ένα ακόμα συσσίτιο.

Προφανώς αντιφάσεις και όρια υπάρχουν και στην λέσχη. Δεν θεωρούμε ότι ο αγώνας για την σίτιση αρχίζει και τελειώνει με αυτόν της λέσχης αλλά ότι αποτελεί κομμάτι του. Ούτε θεωρούμε τις παραπάνω πρακτικές αντιθετικές ως προς αυτόν. Πιστεύουμε εξάλλου, ότι στα πλαίσια του αγώνα της λέσχης χωράνε κι άλλες δράσεις (π.χ. αυτομειώσεις ή φαγητό χωρίς πληρωμή σε κυριλέ εστιατόρια, ντου σε κυριλέ μπουφές σε διάφορα σημεία της πόλης και άλλα που μπορεί να γεννήσει η συλλογική ευφυΐα) ειδικά σε ενδεχόμενο κλεισίματός της. Απλά η λέσχη φαίνεται να έχει τις μεγαλύτερες δυνατότητες απάντησης καθημερινών αναγκών στο τώρα. Φυσικά αντιμετωπίζει ελλείμματα στην ποιότητα του φαγητού και στις μεγάλες ουρές αναμονής αλλά όλα αυτά αποτελούν επίδικα του αγώνα και μέσα από αυτόν μπορούν να αντιστραφούν.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚÓ ΤΟΥ ΠΡÓΣΦΑΤΟΥ ΑΓÓΝΑ ΤΗΣ ΠÉΣΧΗΣ

Η λέσχη του ΑΠΘ αποτελεί ένα πεδίο διαρκών αγώνων τα τελευταία 30 χρόνια των οποίων η ιστορία έχει παίξει καθοριστικό ρόλο στο τρόπο λειτουργίας της μέχρι σήμερα. Βασική τους κληρονομιά είναι ο κοινωνικός της χαρακτήρας και η ευνοϊκή θέση όσων αγωνίζονται με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Από το 2010 και μετά, το νήμα αυτών των αγώνων συνεχίζεται και έχει περάσει κατά το μεγαλύτερο μέρος στα χέρια κόσμου από σχήματα και συνελεύσεις αγώνα της αυτονομίας των πανεπιστημίων. Υπάρχουν μάλιστα σημαντικές επιτυχίες καθώς οι αυξανόμενης έντασης προσπάθειες της διοίκησης να επιβάλλει αποκλεισμούς, έχουν μπλοκαριστεί από αντίστοιχα αυξανόμενης έντασης αντιδράσεις που συνεχίζονται μέχρι τώρα έτσι ώστε η λέσχη να συνεχίζει να είναι κοινωνική.

Η συνέλευση για το κόστος φοίτησης, εδώ και δύο χρόνια, εμπλέκεται στον αγώνα της λέσχης, με τρεις βασικούς άξονες: την ελεύθερη είσοδο στη λέσχη για όλους και όλες χωρίς αποκλεισμούς, την καλύτερη ποιότητα και τη μη υποτίμηση/εντατικοποίηση των εργαζομένων. Ξεκινώντας από το τέλος, οι εργαζόμενοι (ως επί το πλείστον εργολαβικοί συμβασιούχοι) τα τελευταία χρόνια ήρθαν

αντιμέτωποι με το κομμάτι της αναδιάρθρωσης που τους αντιστοιχούσε: μειώσεις μισθών 20%-30%, εντατικοποίηση και πρόσθεση νέων καθηκόντων λόγω μη αναπλήρωσης των συνταξιοδοτούμενων από νέες προσλήψεις, πειθάρχηση με την απειλή της απόλυσης, καθυστερήσεις πληρωμών και μη καταβολή δεδουλευμένων, καθυστερημένη ανανέωση συμβάσεων και διαστήματα ανεργίας κλπ. Απέναντι σε αυτά διεξήγαγαν μια σειρά από αγώνες και κινητοποιήσεις με κυριότερα μια απεργία και κατάληψη δέκα ημερών στη λέσχη το Μάιο του 2011, και κάποιες επαναλαμβανόμενες μονοήμερες απεργίες και στάσεις εργασίας σε κάποια χρονικά διαστήματα τα επόμενα χρόνια.

Οι αγώνες τους, αποτέλεσαν και δικούς μας αγώνες και η παρουσία και η αλληλεγγύη μας ήταν διαρκής όποτε κινητοποιήθηκαν. Παρακολουθούσαμε τις γενικές συνελεύσεις τους και παρεμβαίναμε επιτιθέμενοι σε μεσολαβητικές πρακτικές του ΔΣ του σωματείου, προσπαθήσαμε και πετύχαμε κάποιες μικρές αλλά σημαντικές από κοινού αδιαμεσολάβητες δράσεις και κινήσεις αντιπληροφόρησης, ήμασταν παρόντες και ελέγχαμε τις συνεδριάσεις των διοικητικών οργάνων, απευθυνόμασταν στους φοιτητές και με δικό μας λόγο².

Όμως, παρά τις προσπάθειές μας, οι εργαζόμενοι δεν κατάφεραν να συγκροτήσουν επαρκώς τις συλλογικές αντιστάσεις τους με αποτέλεσμα οι διάφορες μεσολαβήσεις τελικά κάθε φορά να επικρατούν. Απέναντι σε αυτό κάναμε ό,τι μπορούσαμε, βάζοντας όμως ως κόκκινη γραμμή την άρνηση μας να γίνουμε οι προστάτες τους και οι μεσολαβητές του αγώνα-ενάντια-στους-μεσολαβητές. Έτσι τελικά τα μέτρα ως επί το πλείστον περνούσαν.

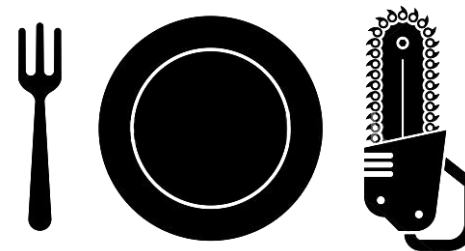
Παρόλα αυτά οι σχέσεις που χτίστηκαν διατηρούνται και η παρακαταθήκη είναι σημαντική σε διάφορα επίπεδα. Πριν από χρόνια, όταν οι σχέσεις δεν υπήρχαν, η διοίκηση χρησιμοποιούσε με επιτυχία το επιχειρήμα ότι η εντατικοποίηση και η υποτίμηση τους οφείλεται στο ότι τα χρήματα δεν επαρκούν γιατί τρώνε και μη δικαιούχοι. Έτσι μπορούσε κανείς συχνά να ακούσει από εργαζόμενους/ες επιχειρηματολογίες υπέρ των αποκλεισμών και του αντίτιμου για τους μη δικαιούχους. Πλέον όμως και σαν αποτέλεσμα της μεταξύ μας επαφής και συνάντησης, η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων βλέπουν με συμπάθεια των αγώνα μας ενάντια στους αποκλεισμούς, ενώ οι φωνές υπέρ των ελέγχων σπανίζουν.

Από τις αρχές της χρονιάς έγινε η ανάθεση της λέσχης σε catering και αυτό είχε διάφορες επιπτώσεις στο εργασιακό περιβάλλον των εργαζομένων. Τα πιο σημαντικά στοιχεία που άλλαξαν ήταν ότι αυξήθηκε ελαφρά ο μισθός τους και ο αριθμός εποπτών πάνω από το κεφάλι τους. Κάποιοι

² το κείμενο «όταν παίρνεις το δίσκο στη λέσχη, κοιτάς τον εργαζόμενο στα μάτια;» συμπυκνώνει αρκετές από τις οπτικές μας: <http://synkosfoi.espivblogs.net/2013/06/14/>

εργαζόμενοι δηλώνουν ευχαριστημένοι με το καθεστώς επειδή δεν υπάρχουν πλέον «λουφαδόροι» και επειδή αισθάνονται ικανοποιημένοι με το γεγονός ότι πληρώνονται περισσότερα – αν και όχι πια στην ώρα τους. Άλλοι μας περιέγραψαν την εντατικοποίηση την οποία υφίστανται και τον δισταγμό που αισθάνονται να επικοινωνήσουν μαζί μας. Σε κάθε περίπτωση, παρατηρούμε μια συνολική απομάκρυνση από εμάς την οποία και σκοπεύουμε να διερευνήσουμε και να καλύψουμε στη συνέχεια του αγώνα.

Όσον αφορά τον αγώνα ενάντια στους αποκλεισμούς η βασική μας πρακτική είναι το άμεσο μπλοκάρισμα του ελέγχου στην είσοδο με το διπλό νόημα της ταυτόχρονης απεύθυνσης προς τους χρήστες της λέσχης και της εξασφάλισης ελεύθερης πρόσβασης σε ανθρώπους που φοβούνται να περάσουν την πόρτα από μόνοι τους όταν υπάρχει έλεγχος. Για τη διάχυση του λόγου μας έχουμε χρησιμοποιήσει μια ποικιλία μέσων παραδοσιακών (κείμενα, αφίσες, τρικάκια, μικροφωνικές, banner, στένσιλ) αλλά και πιο χιουμοριστικών (μενού και τραγούδι τρολιά, μοίρασμα ψεύτικης ανακοίνωσης του ΔΣ της λέσχης πάνω στους δίσκους κ.α.). Επίσης στα πλαίσια του αγώνα έχουν πραγματοποιηθεί κατ' επανάληψη μαζικές παραστάσεις σε όργανα διοίκησης και ορισμένες άμεσες δράσεις. Η πιο πρόσφατη ήταν αυτή του ξηλώματος τραπεζιών που είχαν τοποθετηθεί για την διευκόλυνση του ελέγχου, στην οποία συμμετείχαν και εσακίτες που είχαν παρέμβαση εκείνη την ώρα.

Επί των περιεχομένων από το πρώτο μας κείμενο³ προσπαθήσαμε να αναδείξουμε το ζήτημα της ταξικής αλληλεγγύης και του ξεπεράσματος των διαχωρισμών των καταπιεσμένων, το ψευδές της ρητορικής περί ανυπαρξίας κονδυλίων για τη λέσχη και επικεντρώσαμε στη διαμόρφωση μιας κουλτούρας άρνησης του ελέγχου στην πράξη. Εν συνεχεία, το γεγονός ότι την ίδια περίοδο που η λέσχη υποβαθμιζόταν, βρισκόταν σε εξέλιξη η προσπάθεια της διοίκησης να εφαρμόσει ένα νέο σχέδιο περιφραξης/αστυνόμησης των πανεπιστημιακών χώρων με μεγάλα ποσά να εγκρίνονται σε αυτή την κατεύθυνση, μας οδήγησε να προσθέσουμε ακόμη έναν θεματικό άξονα στον αγώνα μας: το

³ το κείμενο «στην επίδειξη του πάσο πάω πάσο»: <http://synkosfoi.espivblogs.net/2012/10/24/>

ζήτημα της υποχρηματοδότησης της λέσχης, σε αντιδιαστολή με το χρηματοδοτούμενο σχέδιο φύλαξης. Η σχετική συζήτηση συμπυκνώθηκε σε ένα δεύτερο κείμενο⁴ και την οργάνωση επιθετικής άμεσης δράσης από κοινού με κόσμο από αυτόνομα σχήματα όπου βιάστηκαν φυλάκια με μπογιά και πίσσα. Κατά την εξέλιξη του αγώνα, ήρθαμε επίσης αντιμέτωποι με τη ρητορική της διοίκησης και μερίδας των φοιτητών περί πανεπιστημιακής κοινότητας και τα στρεβλά νοήματα που αυτή παράγει. Διαπιστώνοντας αδυναμίες απάντησης, οδηγηθήκαμε σε μια σειρά συζητήσεων εμπάθουσας πάνω στις ταυτότητες και πώς αυτές συγκροτούνται υλικά και φαντασιακά, και πώς συμβάλλουν σε αυτό πρακτικές όπως η επίδειξη πάσο. Οι διεργασίες αυτές συμπυκνώθηκαν σε ένα τρίτο και σημαντικό για εμάς κείμενο⁵ όπου εμπάθουσαμε στην κριτική της φοιτητικής ταυτότητας και της πανεπιστημιακής κοινότητας, στο ρόλο των δομών του κράτους πρόνοιας και την ιστορία των αγώνων εντός τους, καθώς και σε μια κριτική της κουλτούρας εθελοδοουλίας που εμπεδώνει ο έλεγχος.

Μέσα από την συνεχή μας παρουσία, τον ακριβή λόγο και τις σχέσεις που κτίστηκαν στο πέρασμα του χρόνου, φτάσαμε σε ένα επίπεδο αναγνωρισιμότητας από την διοίκηση της λέσχης. Μέσα από διάφορα γεγονότα, έγινε ξεκάθαρο προς εμάς ότι μας αντιλαμβάνονται ως μία οργανωμένη και αποφασισμένη δύναμη, την οποία υποχρεούνται να λαμβάνουν υπόψη τους αν δε θέλουν να τη βρύνουν διαρκώς μπροστά τους. Αυτό αποτυπώθηκε εμφανώς στο γεγονός ότι την προηγούμενη χρονιά (2012-2013) από το Μάρτη και μετά ο έλεγχος είχε σταματήσει εντελώς χωρίς πλέον να είναι αναγκαία η συνεχής παρουσία μας.

Τη φετινή χρονιά (2013-2014), η λέσχη άργησε να ανοίξει, λόγω καθυστερήσεων στο διαγωνισμό που διεξάγονταν για την ανάθεση των υπηρεσιών της σίτισης στην εταιρία catering. Από μεριάς μας, επιλέξαμε να μην μπλοκάρουμε το διαγωνισμό για δυο λόγους: αφενός γιατί δε θέλαμε να δώσουμε άλλοθι στη διοίκηση να μεταφέρει το πολιτικό κόστος για την κλειστή λέσχη πάνω μας. Κυρίως όμως γιατί επιλέγουμε να μην μπορούμε στο δίπολο εργολαβία ή κράτος καθώς και οι δύο πόλοι προσπαθούν εξίσου να επιβάλουν την αναδιάρθρωση και άρα το να υπερασπιστούμε τον έναν εναντίον του άλλου συσκοτίζει το πραγματικό ζήτημα που είναι οι περιφράξεις και η υποτίμησή μας. Έτσι αφήσαμε τη διαδικασία να εξελιχθεί ορίζοντας τρεις κόκκινες γραμμές που δεν παραβιάστηκαν: 1) καμία απόλυση, 2) καμία πώληση υποδομών του πανεπιστημίου, 3) τίποτα λιγότερο από φαγητό για «όλους τους φοιτητές του ΑΠΘ». Το τελευταίο σημείο, δεν ήταν προφανώς υποχώρηση, αλλά το αποφασίσαμε αναγνωρίζοντας ότι ο τότε συσχετισμός δυνάμεων δεν μπορούσε να αξιώσει από το

πανεπιστήμιο να αναγνωρίσει δημόσια τον κοινωνικό χαρακτήρα της λέσχης και γνωρίζοντας ότι θα τον υπερασπιστούμε στην πράξη όπως συνέβαινε και ως τότε. Μέχρι την ολοκλήρωση του διαγωνισμού, με κριτήριο να καλύψουμε την ανάγκη μας, όσο η λέσχη του ΑΠΘ παρέμενε κλειστή, καλέσαμε τα αυτόνομα σχήματα, και κάναμε άμεσες δράσεις στη λέσχη του ΠΑΜΑΚ⁶.

Όταν η λέσχη άνοιξε, βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μια νέα εντονότερη προσπάθεια ελέγχων. Η νέα αυτή αναβάθμιση απαντήθηκε με τη διεύρυνση του αγώνα στο εσωτερικό του πανεπιστημίου. Από το φθινόπωρο τοποθετήθηκαν με δικό τους λόγο και ενεπλάκησαν ενεργά όλα τα αυτόνομα σχήματα ενώ από τον Ιανουάριο ενεπλάκησαν και οι αριστερές παρατάξεις και αυτές επίσης με δικό τους λόγο. Έτσι τα μπλοκαρίσματα πύκνωσαν και έγιναν σχεδόν καθημερινά αντιπαραθέτοντας πολλές φωνές και δυνάμεις στην κίνηση της διοίκησης με αποτέλεσμα η νέα απόπειρα εγκαθίδρυσης του έλεγχου άλλη μια φορά να ακυρωθεί στην πράξη.

Σημαντική, επίσης, στιγμή ήταν η απόπειρα της διοίκησης να στρέψει τους υπόλοιπους φοιτητές εναντίον μας κλείνοντας τη λέσχη μέσα στην εξεταστική του Φεβρουαρίου με πρόσχημα το σαμποτάζ υποδομών ελέγχου. Η κίνηση αυτή έπεσε στο κενό πράγμα που αποδίδουμε στο συσχετισμό που διαμόρφωσε η κίνηση όλου αυτού του κόσμου το διάστημα που προηγήθηκε. Ωστόσο, η σταδιακή αυτή προσπάθεια επιβολής ελέγχου και η επιμονή από πλευράς catering και διοίκησης, λειτουργήσε αποτρεπτικά για αυτούς που αποκλείονταν με μεγαλύτερη ευκολία: μετανάστριες, απόρους, γενικά όσους δεν έμοιαζαν και τόσο φοιτητές, με αποτέλεσμα να μειωθεί πολύ η προσέλευση τους, γεγονός που μας προβλημάτισε έντονα κατά τη διάρκεια της χρονιάς και βασική αιτία συγγραφής του παρόντος κειμένου, όπως θα αναλυθεί και παρακάτω.

Οι πιο πρόσφατες δράσεις γύρω από τον αγώνα της λέσχης αφορούν ανιχνευτικές κινήσεις ανοίγματος του αγώνα στην πόλη. Σε αυτή την κατεύθυνση με συνεργασία των αυτόνομων σχημάτων και της ΣγκΦ οργανώθηκε καμπάνια η οποία περιέλαβε κεντρική αφίσα⁷ στην πόλη, μικροφωνική στο κέντρο, πολυπληθή μπλοκαρίσματα στη λέσχη κάθε Τρίτη και Πέμπτη, παρέμβαση στον Πρύτανη και πορεία μέσα στα πανεπιστήμια η οποία κατέληξε στη λέσχη. Επιπλέον από τη ΣγκΦ τυπώθηκε πολύγλωσσο κείμενο και αφίσα⁸ το οποίο καλούσε μη φοιτητικά υποκείμενα να φάμε μαζί μια μέρα με μπλοκάρισμα και να κάνουμε μια πρώτη συζήτηση. Το κείμενο μοιράστηκε στην πορεία No Lager, σε μετανάστες μικροπωλητές, σε άπορους που σιτίζονται τις Κυριακές στο στέκι μεταναστών, στον

⁴ το κείμενο «διανομή 1^η φύλαξη, διανομή 2^η φύλαξη, διανομή 3^η φύλαξη... χορτάσαμε φύλαξη»: <http://synkosfoi.espivblogs.net/2012/11/18/>

⁵ το κείμενο «δείξε μου το πάσο σου να σου πω ποιος/α είσαι»: <http://synkosfoi.espivblogs.net/2012/12/15/>

⁶ το σχετικό κείμενο «σιγά μην πληρώνουμε για τα αυτονότα»: <http://synkosfoi.espivblogs.net/2013/10/10/>

⁷ <http://synkosfoi.espivblogs.net/2014/03/24/>

⁸ με τίτλο «food for me & you & everyone»: <http://synkosfoi.espivblogs.net/2014/04/1/>

ΟΑΕΔ της Δωδεκανήσου και σε εργαζόμενους σε μαγαζιά του κέντρου από το σχήμα φυσικού, καθώς και σε στέκια συνελεύσεων της πόλης. Στο καλεσμένο αυτό μπλοκάρισμα ήρθε να φάει ένας όχι αμελητέος αριθμός ατόμων, πράγμα που μας επιβεβαίωσε ότι στην πόλη υπάρχουν αρκετοί και αρκετές που έχουν ανάγκη τη λέσχη. Οι περισσότεροι ήταν άποροι/άστεγοι και γνώριζαν την λέσχη και σιτίζονταν παλιότερα εκεί, είτε λόγω της ανυπαρξίας ελέγχου είτε μέσω του συσσιτίου που πρόσφερε στη λέσχη τις Κυριακές τα προηγούμενα δύο χρόνια. Ωστόσο από αυτούς στη συζήτηση ήρθαν λίγοι πράγμα που επίσης επιβεβαιώνει ότι το ξεπέραςμα της ανάθεσης απαιτεί επίμονη δουλειά.

Το σημείο στο οποίο βρισκόμαστε [μή γιατί γράφουμε αυτό το κείμενο]

Αποτιμώντας την πορεία του αγώνα μας έως εδώ, βλέπουμε να έχουν επιτευχθεί πολλά και όχι αμελητέα. Κατ' αρχάς υπάρχει ένα ευρύ φάσμα φοιτητικών κοινοτήτων που έχουν πάρει θέση και έχουν εμπλακεί στον αγώνα με αξιοσημείωτη συνέπεια και συνέχεια στο χώρο και το χρόνο. Αυτή η πολυεπίπεδη παρουσία των λόγων-ενάντια-στους-αποκλεισμούς με όρους καθημερινότητας έχει καταφέρει να ανοίξει το ζήτημα στο εσωτερικό του πανεπιστημίου και να διεμβολίσει αποτελεσματικά τις κανιβαλικές νεοφιλελεύθερες προσεγγίσεις που στηρίζουν την ένταση των ελέγχων. Η επιτυχία αυτή αποτυπώνεται στο γεγονός ότι η διοίκηση αδυνατεί να μας απομονώσει πολιτικά και να στρέψει τους υπόλοιπους φοιτητές εναντίον μας. Έτσι αποτυγχάνει να μας καταστείλει καθώς διαιρετικές κινήσεις (όπως πχ οι απόπειρες κλεισίματος της λέσχης με πρόσχημα το σαμποτάζ του ελέγχου) γίνονται αντιληπτές από σημαντικό μέρος των φοιτητών ως αυτό που πραγματικά είναι. Περαιτέρω από πολλές φωνές έχει τεθεί στο επίκεντρο τεκμηριωμένα η κριτική της συντεχνιακής λογικής και η ανάγκη ξεπεράσματός της, πράγμα που εκτός από το ότι είναι αξιοσημείωτο για τα δεδομένα της μιζέριας του φοιτητικού συνδικαλισμού, δημιουργεί και τους όρους ώστε η παρουσία μη φοιτητών στη λέσχη να έχει καλές πιθανότητες να μην ενεργοποιήσει αντανakλαστικά υπεράσπιση της ταυτοτικής καθαρότητας (π.χ. ερωτήσεις τύπου «τι δουλειά έχουν σε μια φοιτητική λέσχη;»). Τέλος οι σχέσεις αλληλεγγύης με τους εργαζόμενους πέρα από τις δυνατότητες άμεσης πληροφόρησης δημιουργούν και ένα ευνοϊκό πεδίο δράσης:

Όλες οι παραπάνω ποιότητες συγκλίνουν στη διαμόρφωση ενός συσχετισμού ο οποίος μας επιτρέπει μέχρι σήμερα να μπλοκάρουμε τον έλεγχο και τους αποκλεισμούς στη λέσχη με επιτυχία και αποτελεσματικότητα. Ωστόσο συναντάμε ένα διπλό όριο που στη μια μεριά του νομίσματος γράφει φιλανθρωπία/πρωτοπορία και στην άλλη πλευρά φοιτητική ταυτότητα. Εξηγούμαστε:

Όπως έχει γίνει φανερό αν μπλοκάρουμε τον έλεγχο δεν είναι ούτε από ανθρωπιστική ευαισθησία (που πάντα προϋποθέτει ένα ισχυρό προνομιούχο κοινωνικό υποκείμενο και ένα αδύναμο-ανίκανο να πολεμήσει για τον εαυτό του), ούτε από ιδεολογικό αλτρουισμό (που πάντα προϋποθέτει έναν έξυπνο-μια πρωτοπορία και έναν χαζό που χρήζει προστασίας-χειραγώγησης). Το κάνουμε γιατί και εμείς είμαστε αποκλεισμένοι, γιατί πιστεύουμε ότι μπορούμε γύρω από αυτό τον αγώνα να συναντηθούμε και να παλέψουμε από κοινού μαζί με άλλους και άλλες με τους οποίους μοιραζόμαστε την ίδια ανάγκη, γιατί πιστεύουμε ότι η συλλογική μας αντιμετώπιση ή θα γίνει ζήτημα άμεσης συμμετοχής καθενός και καθεμιάς ή δε θα συμβεί. Έτσι λοιπόν, ούτε θέλουμε ούτε και μπορούμε να κρατάμε εσαεί την πόρτα ανοιχτή για άλλους, αν αυτοί οι «άλλοι» δεν εμπλακούν ενεργά στον αγώνα.

Αναλύοντας περαιτέρω το γιατί η συμμετοχή μη φοιτητών στον αγώνα δεν έχει συμβεί ακόμα, βλέπουμε ότι αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι μέχρι στιγμής ο αγώνας δεν κατάφερε να ξεπεράσει τα πλαίσια της φοιτητικής ταυτότητας: οι οργανωτικές δομές του ήταν συνελεύσεις φοιτητών και (το πιο βασικό) ήταν στραμμένος πρακτικά και οργανωτικά κυρίως προς το εσωτερικό του πανεπιστημίου προσπαθώντας να χτίσει τους συσχετισμούς στο εσωτερικό. Εκ των υστέρων βλέπουμε ότι αυτό ήταν αναγκαίο σε πρώτη φάση προκειμένου η αμφισβήτηση και το ξεπέραςμα των διαχωρισμών να είναι πραγματικό και με ριζώματα και όχι η ιδεολογία μια πολιτικής πρωτοπορίας. Τώρα όμως που αυτός ο πρώτος κύκλος απεύθυνσης στο εσωτερικό έχει ολοκληρωθεί με σχετική επιτυχία, δεν επαρκεί πλέον. Αν το ξεπέραςμα των διαχωρισμών είναι μια διπλή κίνηση βρισκόμαστε στο σημείο όπου η γέφυρα από μέσα προς τα έξω έχει σχεδόν χτιστεί και μένει να χτιστεί η γέφυρα από έξω προς τα μέσα. Είναι λοιπόν η στιγμή που πρέπει να μιλήσει η πόλη για το τι θέση επιφυλάσσει για τη λέσχη του ΑΠΘ. Αν η λέσχη του ΑΠΘ πρόκειται να συνεχίσει να έχει κοινωνικό χαρακτήρα σημαντικό ρόλο θα παίξει ανάμεσα στα άλλα το αν υπάρχουν μη φοιτητές που την έχουν ανάγκη και το αν θα εμπλακούν ενεργά. Αυτός είναι και ο λόγος που γράφουμε αυτό το κείμενο.

Πώς αντιπαληψαθήκατε τη διεξόρνηση του αγώνα

Το «να πάρει η πόλη θέση» ακούγεται γενικόλογο. Το σκεφτόμαστε αρκετά πιο συγκεκριμένα. Αυτό που θεωρούμε καθοριστικό είναι οι άνθρωποι που έχουν ανάγκη να τρώνε στη λέσχη αφενός να αποκτήσουν την κουλτούρα και την αυτοπεποίθηση να περνούν την πόρτα αφηφώντας τον έλεγχο, αφετέρου να οργανωθούν, να ξεκινήσουν να μιλούν δημόσια γι' αυτό και

σταδιακά να φτάσουν στο σημείο να είναι σε θέση να υπερασπιστούν πολιτικά και οργανωτικά την παρουσία τους στη λέσχη χωρίς να είναι αναγκαία η μεσολάβηση των φοιτητών ή πολιτικοποιημένων μειοψηφιών (φοιτητικών ή μη). Αυτό το τελευταίο είναι σημαντικό γιατί αργά η γρήγορα σαφώς θα δεχτούν μια πολιτική επίθεση από την πλευρά της διοίκησης την οποία θα πρέπει να καταφέρουμε από κοινού να αποκρούσουμε. Επιπλέον το να μιλήσουν οι ίδιοι οι αποκλεισμένοι για τους εαυτούς τους έχει άλλη βαρύτητα απ' ότι το να μιλούν οι φοιτητές στο όνομά τους. Η πρώτη περίπτωση συνιστά μια ευθεία επίθεση στον έλεγχο και πρακτική αχρήστευσή του. Από την άλλη, το να μιλήσουν οι φοιτητές συνιστά μια κατά βάση ιδεολογική θέση εφόσον δικαιούνται σίτιση τουλάχιστον προς το παρόν.

Η διερεύνηση των δυνατοτήτων συνάντησης με μη φοιτητικά υποκείμενα (εργαζόμενες, ανέργους, μετανάστριες, άστεγους, άπορες, μαθητές κλπ) που ίσως θέλουν να τρώνε στη λέσχη θα μπορούσε βέβαια να γίνει και άμεσα με καλέσματα και μοιράσματα μέσα στην πόλη όπως αυτά που κάναμε ανιχνευτικά με το πολυγλωσσο κείμενο και αφίσα στις αρχές Απρίλη. Ωστόσο θεωρούμε ότι μια τέτοια προσπάθεια συνάντησης έχει πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας αν εμπλακούν σε αυτή συλλογικότητες με ριζώματα στις διαφορετικές καθημερινότητες κι αυτό για μια σειρά από λόγους: 1) η απουσία από πλευράς των φοιτητικών διαδικασιών αγώνα πρότερων ριζωμάτων σε αυτές τις καθημερινότητες μας καθιστά αλεξιπτωτιστές και άρα πολύ δυσκολότερα θα μας εμπιστευτούν, με δεδομένη μάλιστα και την ύφεση των αγώνων η οποία εντείνει τις διάφορες μεσολαβήσεις, 2) με δεδομένο το γεγονός ότι η δική μας κίνηση έχει ως πεδίο αναφοράς της το πανεπιστήμιο, δεν είμαστε μόνοι μας σε θέση να αντιμετωπίσουμε το σύνολο των ζητημάτων και των αναγκών που θέτει η καθημερινότητα του κάθε υποκειμένου. Θεωρούμε βέβαια ότι με βάση τις σχέσεις που θα δημιουργηθούν γύρω από έναν κοινό αγώνα, μπορούν να ανοίξουν και άλλα ζητήματα και νέοι αγώνες, αλλά μέσα στην κίνηση. Αν πας να το κάνεις από το μηδέν, με τις δεδομένες δυνάμεις που έχουμε θα αναγκαστούμε να αφήσουμε εντελώς το πεδίο του πανεπιστημίου πράγμα που δε θα είναι καθόλου βοηθητικό.

Θα θέλαμε να εμβαθύνουμε λίγο στο πώς αντιλαμβανόμαστε τη διεύρυνση του αγώνα. Από την οπτική μας αυτό που θα τον κάνει να πάει ένα βήμα μπροστά θα είναι το να βασιστεί η εμπλοκή και άλλων ανθρώπων σε πραγματικές ανάγκες. Με αυτό τον τρόπο η κίνηση θα είναι καθημερινή, πηγαία και συνεκτική και δε θα οδηγήσει σε κούραση. Μέσα από αυτό το κάλεσμα θα θέλαμε εκτός των άλλων να διερευνήσουμε από κοινού και τις δυνατότητες ξεπεράσματος ορίων που έχει συναντήσει το κίνημα τα τελευταία χρόνια. Έτσι δε θα θέλαμε αυτό το κείμενο να εκληφθεί ως

μια έκκληση για μια καμπάνια αλληλεγγύης-αντιπληροφόρησης σε ένα φοιτητικό αγώνα με τον οποίο όμως οι αλληλέγγυοι/ες δε θα έχουν κάποια οργανική σχέση πέρα από μια ιδεολογική συγγένεια. Κάτι τέτοιο θα ήταν βέβαια πολύ σημαντική βοήθεια αλλά αν μείνει εκεί έχει περιορισμένο ορίζοντα που εξαντλείται σε έναν κύκλο αντιπληροφόρησης. Επίσης λέγοντας «να πάρει η πόλη θέση» δε εννοούμε το να στηθεί μια παραδοσιακή πολιτική καμπάνια ιδεολογικής προπαγάνδης/διεκδίκησης του ζητήματος. Μια τέτοια προοπτική θα ήταν επίσης πολύ χρήσιμη ως παράπλευρη διαδικασία αλλά όσο παραμένει αποκομμένη από τα υποκείμενα για τα οποία μιλά έχει επίσης περιορισμένο ορίζοντα και αργά η γρήγορα θα ξεθυμάνει καθώς η κίνηση των πολιτικών ομαδοποιήσεων ως τέτοιων δεν μπορεί ποτέ να υποκαταστήσει την πραγματική κοινωνική κίνηση.

Αυτό το οποίο θέτουμε σαν κεντρικό διακύβευμα είναι το να διερευνήσουμε αργά και σταθερά η κάθε συλλογικότητα στο πεδίο ενασχόλησής της το αν και κατά πόσο το ζήτημα του φαγητού μπορεί να αποτελέσει ένα ακόμη έδαφος για να (ανα)δημιουργηθούν κοινότητες αγώνα των αντίστοιχων υποκειμένων. Και ακόμη παραπέρα το ενδεχόμενο τέτοιες κοινότητες να συνδεθούν γύρω από μια κοινή πρακτική. Φυσικά δε μας διαφεύγει η έκταση των διαιρέσεων που πρέπει να γεφυρωθούν, των διαμεσολαβήσεων που μένουν να ξεπεραστούν, η ευρεία γκάμα διαφορών στις καθημερινότητες που μπορεί να εκτείνονται από τη γλώσσα που μιλάει ο καθένας, μέχρι τις διαδρομές του στην πόλη και τα ωράρια εργασίας του που δε συμπίπτουν με το ωράριο της λέσχης, από το αν έχει χαρτιά ή όχι μέχρι το πόσο μακριά από το κέντρο μένει. Τίποτα από αυτά δεν το θεωρούμε αμελητέο αλλά και τίποτα δεν το θεωρούμε εκτός συζήτησης. Όλα αυτά αποτελούν πράγματα υπό διαπραγμάτευση και διερεύνηση καθώς και προοπτικές εμπλουτισμού του αγώνα με νέες στοχεύσεις και περιεχόμενα.

Προοπτικές του αγώνα

Στη διεύρυνση του αγώνα βλέπουμε επίσης μια σειρά από προοπτικές τις οποίες θα θέλαμε να μοιραστούμε. Η πρώτη είναι φυσικά η κάλυψη της ανάγκης για φαγητό και η άμεση συλλογική ανατίμηση των εμπλεκόμενων.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, την ανάγκη να τρώει κάποιος στη λέσχη όπως έχουμε ξαναπεί δεν την προσεγγίζουμε με ανθρωπιστικές αναπαραστάσεις ως «ανάγκη λόγω πείνας/μηδενικού εισοδήματος» αν και υπάρχει και αυτή, αλλά ως την πολλαπλότητα των σημασιών που μπορεί να

έχει για καθένα και καθεμιά⁹. Θεωρούμε πως ο πλούτος του αγώνα θα ήταν ακριβώς το να μην περιορίζεται η συζήτηση στο «ένα πιάτο φαί» αλλά να καταφέρουμε αυτό το ένα πιάτο φαί να γίνει ένα έδαφος άρθρωσης πολλαπλών περιεχομένων, συνάντησης και ώσμωσης διαφορετικών κόσμων και καθημερινοτήτων. Το να έρθουν στο φως όλες αυτές οι συζητήσεις θα αποτελούσε ποιοτικό άλμα.

Συνεχίζουμε με το ποιο αυθόρμητο ερώτημα, «τελικά προτείνουμε να έρθει όλη η πόλη στη λέσχη»; Ναι και όχι. Κατ' αρχάς είναι γεγονός ότι η λέσχη δεν μπορεί να σιτίσει όλη την πόλη. Ωστόσο τα περιθώρια που υπάρχουν είναι σαφώς μεγαλύτερα από οποιαδήποτε άλλη υπάρχουσα δομή. Ενδεικτικά να πούμε ότι σήμερα η λέσχη λειτουργεί με τρεις διανομές φαγητού και με αυτές βγάζει κατά μέσο όρο περίπου 7.000-8.000 μερίδες τη μέρα συνολικά μεσημέρι και βράδυ. Διαθέτει όμως συνολικά 7 διανομές με τις 4 να μη λειτουργούν αυτή τη στιγμή πράγμα που σημαίνει ότι έχει δυνατότητα να βγάλει τουλάχιστον διπλάσιες μερίδες. Φυσικά το να βγουν άλλες τόσες χιλιάδες μερίδες δε θα λύσει το πρόβλημα επισιτισμού της πόλης. Αλλά αυτό δε θα γίνει εξωιστορικά. Αν το δούμε στην κίνηση του, το να βρεθεί ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων που έχουν φτάσει στο επίπεδο να αμφισβητούν τον έλεγχο, να αυτοοργανώνονται έχοντας ξεπεράσει τις μεταξύ τους διαιρέσεις και να μάχονται αδιαμεσολάβητα γι' αυτό, τότε αυτοί οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν ίσως πολύ πιο επικίνδυνοι από μια απλή διεκδίκηση του φαγητού στη λέσχη. Και τότε θα μιλάμε για ένα νέο συσχετισμό ούτως ή άλλως ο οποίος θα μπορεί να φτάσει πολύ παραπέρα.

Αυτό αποτελεί απάντηση και στο ενδεχόμενο να πάρει η καταστολή τη μορφή του κλεισίματος της λέσχης με το πρόσχημα ότι το πανεπιστήμιο δεν έχει λεφτά να σιτίσει μη φοιτητές. Η εμπλοκή στον αγώνα υποκειμένων χωρίς άμεση σχέση με το πανεπιστήμιο μπορεί να διευρύνει και το μέτωπο της αντιπαράθεσης έξω από αυτό.

Βλέπουμε ακόμη την προοπτική η λέσχη να μετατραπεί de facto σε μια δομή του κινήματος της πόλης με πολλαπλές χρήσεις. Από τη μια θα μπορούσε να αποτελεί μια δομή υποστήριξης

⁹ Από την ανάγκη για διαφορετική χρήση των χρημάτων του και λιγότερες μέρες εργασίας, ως την ανάγκη για εξοικονόμηση χρόνου σε επίπεδο καθημερινότητας, από την ανάγκη μιας άνεργης μητέρας να μην παρακαλεί για δανεικά για να ταΐσει το παιδί της ως αυτή μιας νοικοκυράς για μείωση του χρόνου οικιακής εργασίας, από την ανάγκη ενός μετανάστη να στέλνει περισσότερα χρήματα στους συγγενείς του ως τη δυνατότητα του να σπάσει τον κοινωνικό αποκλεισμό και να γνωρίσει ντόπιους, από την ανάγκη για κοινωνικοποίηση έως ανάγκες που δε φανταζόμαστε μέχρι να τις αρθρώσουν άνθρωποι με διαφορετικές καθημερινότητες.

απεργών ή απολυμένων που θέλουν να τραβήξουν αγώνες διαρκείας αποδεσμεύοντας έτσι χρήματα των ταμείων αλληλεγγύης για άλλες χρήσεις. Από την άλλη, πέρα από αυτήν την πολύ άμεση χρησιμότητα, θα μπορούσε να αποτελέσει ένα κόμβο κυκλοφορίας των αγώνων, ένα χώρο όπου πέρα από τη καθημερινή μοριακή επικοινωνία ανθρώπων από διάφορες πραγματικότητες, θα μπορούν να γίνονται και συνελεύσεις, εκδηλώσεις, συζητήσεις κλπ μιας και διαθέτει ποικίλες υποδομές.

Τέλος, θεωρούμε ότι όλη αυτή η κίνηση θα δημιουργήσει μια πολύ σημαντική παρακαταθήκη σχέσεων αλληλεγγύης και δομών οργάνωσης η οποία αναμφίβολα θα γονιμοποιήσει νέους αγώνες και θα απελευθερώσει δυναμικές.

Επί του Πρακτέου

Μια κίνηση όπως αυτή που περιγράφουμε περιλαμβάνει πολλά και διάφορα επιμέρους βήματα. Από το να συζητήσει κάθε συλλογικότητα πώς βλέπει το θέμα, αν θα ήθελε να το εντάξει στα πεδία ενασχόλησής της και σε ποιο βαθμό, μέχρι τα περιεχόμενα με τα οποία το προσεγγίζει, από το να δει με ποιους τρόπους θα απευθυνθεί όπου κρίνει ότι έχει νόημα, μέχρι ζητήματα δομών συντονισμού και οργάνωσης και άλλα πολλά. Για εμάς είναι δεδομένο ότι όλη αυτή η διαδικασία θα εκτυλιχθεί σε βάθος χρόνου, δεδομένου μάλιστα ότι δεν είναι ο μόνος αγώνας που τρέχει. Η εμπειρία μας στη λέσχη μέχρι στιγμής λέει ότι αυτός ο χρόνος υπάρχει και αυτό είναι ακόμη ένα από τα πλεονεκτήματα της ως πεδίου αγώνα. Αυτός είναι και ο λόγος που στέλνουμε αυτό το κείμενο στο τέλος της σεζόν: ούτως ή άλλως σχεδιάζουμε σε βάθος χρόνου.

Σαν πρώτο βήμα θεωρούμε σημαντικό να πάρουμε ένα feedback από τις συλλογικότητες. Είτε τελικά συμφωνήσουμε και κινηθούμε προς έναν κοινό αγώνα, είτε όχι θεωρούμε ότι η κατάθεση σκεπτικών, περιεχομένων, κριτικής και η ζύμωση θα είναι προωθητική για εμάς. Έτσι αυτό που θα θέλαμε θα ήταν αφού διαβάσετε το κάλεσμα να έρθουμε μια φορά στη συνέλευσή σας και να κάνουμε μια συζήτηση για να υπάρξει μια πιο άμεση επικοινωνία. Θα ήταν επίσης πολύ βοηθητικό για εμάς αν αυτή η επικοινωνία γινόταν το συντομότερο δυνατό.

synkosfoi.espinblogs.net | 19.05.2014